

УВОД

Още щом включих компютъра, на монитора ми се появи Дядо Коледа, истинският – с весели и благи очи, с дълга бяла брада, с виещи се покрай устните мустаци и с вежди, надвиснали над очите. Само дето беше по бански гащета.

– Вече знаеш кое е най-важното, нали? – попита ме той.

От удивление успях само да кимна с глава.

Дядо Коледа се усмихна, намигна ми, екранът помръкна, избледня и угасна. Включих отново компютъра. Прерових целия интернет, но Дядо Коледа не открих в нито един файл. Какво можеше да означава изненадващото му появяване? И безследното му изчезване в неизвестното?! Сигурно бе сигнал, че трябва да направя достойни историята, която научих от Боби. На някои тя може да се стори смешна, но усмивката им ще замръзне, когато станат свидетели на описаните необикновени, невероятни, направо казано фантастични случки, събития и преживелици. Разните му там екшъни-мекшъни, със стотици превърнати в ламаринена пихтия лимузини и с почервенели от човешка кръв реки, в които плават повече трупове, отколкото риби, бледнеят пред трагедията на огорчения, ограбен от разбойници и доведен до просешка тояга Дядо Коледа.

Други ще рекат, че братя Мормареви им разказват една измислена история. И аз си мислих, че е измислена, докато ми я разказваше Боби. Дори му завидях на фантазията. Когато обаче се срещнах с всички споменати от него лица и с родителите му, и с родителите на Добри, и с майор Козаров в това число, съмненията ми взеха да се разсейват. С Точилката и Ангел Нервозния разговарях в затвора. Не знаеха още по колко години им остава да лежат, а и нямаше откъде да знаят – излежаваха доживотна присъдата без право на помилване. Впрочем, от цялата банда само Глупака намерих на свобода. Нямало да прости на лекарите, дето го изкарвали луд. И с кого ли още не се срещ-

нах. Боби, изглежда, наистина не фантазира, колкото и трудно да ми е да повярвам във всичко, за което, ако имате търпение, ще прочетете. Не ви карам и вас да повярвате. Достатъчно е да разберете, че най-важното в този живот е ...

На това място се намеси Мориц. Нека, каза ми той, оставим читателя сам да реши кое е най-важното. Така и той ще разбере как аз, уж мъртвият, и ти, все още живият, продължаваме да пишем заедно.

Небето се смръщи, откъм север повя вятър, към Земята затанцуваха бели, пухкави снежинки и уморени се стелеха една връз друга, докато наоколо всичко побеля. Боби ги гледаше през прозорчето на мансардната си стая и им се радваше. Дано дълго, дълго продължат да се трупат, дано достигнат педя, две, три, цял метър нека станат и нека се задържат все така пухкави и бели, за да бъде идващата Коледа наистина една бяла Коледа, за каквато хората по целия свят мечтаят, дори и в най-най-топлите страни, в които нито едно дете никога не е виждало как от небето, люлеейки се насам-натам, плавно падат бели звездички и покриват черната земя със снежна пелерина.

Уличните лампи отдавна светеха. Врабчетата дремеха свити под стрехите. Отиваше си още един ден. С още един ден приближаваха празниците. Време за бавене нямаше. Боби реши още утре да обиколи магазините. Трябва най-сетне да намисли какъв подарък да заръча на Дядо Коледа. Не че не знаеше. Отдавна мечтаеше да му купят велосипед. Майка му не даваше и дума да се изрече. Баща му каза, че трябва да порасне още малко, защото сега уличните разбойници не само ще му го откраднат, а и ще го набият. Какво друго да си поиска? Нищо друго не му трябва. Има си прекрасни ски, има и скиорски обувки мечта, има и компютър с ... Впрочем по-лесно е да се каже какво няма. Няма папагал какаду, и игуана няма, и куче, и котка! Да не говорим за велосипеда, за него вече казахме. Но за нови животни в къщата, родителите му и дума не даваха да се продума. Стигал му аквариумът с рибки и двете папагалчета, от които едното от месеци лежеше погребано в двора. Какво друго да си поиска

за Коледа, когато родителите му отказват да му купят това, от което действително има нужда.

Боби не вярваше в Дядо Коледа, но родителите му настояваха да си избере подарък, за да му пишат писмо. Трябваше да го направят заради сестричките му Елена и Калина. Те не само вярваха в съществуването на Дядо Коледа, но се и вълнуваха от предстоящото му идване. Принуждаваха Боби да се прави на луд заради тях. Като малък обаче и Боби вярваше. Дядо Коледа идваше винаги в началото на тържествената коледна вечеря. Баща му тъкмо е прочел молитвата, прекадил е с димящия в чинийка тамян богато отрупаната с постни ястия трапеза и на прозореца се почукваше. Чукаше Дядо Коледа с дървената си тояжка. Боби замръзваше на място, езика си глътваше. Веднъж дори се напика от страх. Дали Дядо Коледа знае за лудориите, които е правил? Ако знае, никакъв подарък няма да му донесе. Дядо Коледа знаеше всичко, но само го смъмряше и го караше да обещае, че повече така няма да прави. Сетне Боби изпяваше пред елхата една специално заучена за целта песничка и Дядо Коледа му даваше подаръка – точно такъв, какъвто искаше. Баща му пишеше писмата, а Дядо Коледа изпълняваше безупречно поръчките. След като Дядо Коледа си отидеше, родителите му го оставяха да се порадва на подаръка. След десетина минути на вратата се звънваше. Изненадани, родителите му посрещаха чичо Съби: „Ама как тъй се сети? Ще останеш на вечеря, не-не, непременно!“ и прочие фалшиви възклицания. Докато един ден чичо му Съби се появи преоблечен като Дядо Коледа, но с докторски слушалки на врата.

Снегът продължаваше да вали. Снежинките се топяха при всеки допир до прозореца. Малките капчици се свиваха от студа и се превръщаха в чудновати фигурки, които покриваха постепенно цялото стъкло.

Боби реши, че на следващия ден ще обиколи магазините, пък дано си намери някакъв подарък. Може и да открие нещо. Ще каже вкъщи, че са ги задържали след училище и затова се е забавил. Не го пускаха сам да се скитосва из града, въпреки че

му оставаха само три месеца, за да навърши дванадесет години. Плашеха го с лошите хора, много лоши хора имало! На Боби му пукаше от лошите хора. Той беше мъжко момче. Но виж, към баща си изпитваше почитание, което може да се нарече и страх.

2

Добри, съученик и пръв приятел на Боби, навърши дванадесет години преди няма и месец, но и него не пускаха да се скитосва из улиците. В интерес на истината, той много-много не обичаше да си губи напразно времето. За разлика от Боби, предпочиташе да чете, вероятно защото нямаше нито компютър, нито възможност да гледа до късно телевизия.

Добри повдигна глава от книгата, която четеше, и видя, че прозорецът на стаята е покрит със скреж. Разтопи с дъха си тънката ледена корица и погледна навън. Охо – сняг! Снежинките бяха вече нахлупили бял калпак върху уличната лампа. Други бягаха встрани, за да успеят да стигнат читави до земята. Гумите на минаващите коли оставяха ясна, все още бяла диря след себе си. През деня те ще превърнат снега в кална каша, но в двора на Боби ще се запази бял и пухкав, такъв, какъвто го изпраща небето.

От седмия етаж, на който Добри живее, се вижда къщата на Боби, единствената къща в целия квартал. Наоколо стърчат блокове, а тя се гуши между тях, крие се, да не рече някой да я събори и да издигне на нейно място тънка, висока, забодена в небето сграда.

Прозорците у Боби светеха, светеше и мансардната му стаичка. Какво ли прави в момента най-добрият му приятел? С никого не се разбираше така добре, както с Боби до момента, когато и двамата си признаха, че са влюбени в Соня, най-хубавото момиче не само в класа, но и в целия свят. Намразиха

се. Два дни не ходеха заедно на училище, нито пък седнаха на един чин. На третия ден решиха да оставят Соня сама да си избере кой от двамата да е. Обещаха си да останат приятели и след като тя направи своя избор. Дори се заклеха да си останат верни и след като единият от тях се ожени за Соня. Соня не дозираще нищо и се държеше еднакво добре и с двамата, което вместо да ги радва, ги измъчваше.

На Добри му се стори, че вижда очертанията на приятеля си зад стъклото на прозореца. Доця му се да му се обади по телефона, но нямаше как. Родителите му ще разберат, че още не си е легнал. Те спяха в хола при телевизора, а той се ширеше в единствената стая. Брат му Филип отбиваше военната си служба. За първа година щяха да посрещат Коледа и Нова година разделени. На Добри страшно му се искаше брат му да се върне за празниците поне за няколко дни. Какво ли прави сега Филип? И мисли ли за Добри така, както Добри мисли за него? Ех, защо Дядо Коледа е само една измишльотина. Ако съществуваше, нищо друго нямаше да му поиска, освен да доведе Филип вкъщи, за да прекарат заедно празниците. И без друго не очакваше кой знае какъв подарък от родителите си. Какъв ти подарък?! Парите вкъщи не стигаха за нищо. Едно време, когато още вярваше, че Дядо Коледа съществува, можеше да си пожелае всичко. Рядко го получаваше, особено ако е нещо скъпо, но до Коледа все се надяваше, че желанието му ще се сбъдне. У тях Дядо Коледа идваше през нощта, влизаше през комина и оставяше подаръците под елхата. Добри се опитваше да не заспива. Искаше да го усети, да стане, да стисне ръката му, да я целуне и да го попита защо почти никога не му носи това, което си е пожелал. Не успяваше да го дочака, сънят винаги затваряше очите му, преди Дядо Коледа да се е промъкнал през комина, но вярваше, че идната година ще успее. Вярата крепи човека, нали така? Затова, когато разбра истината за Дядо Коледа, Добри не искаше да я приеме. Но нямаше как, децата започнаха да му се смеят, че още вярва в бабини диветини. Тогава попита брат си, и Филип му разкри истината. Добри се почув-

ства ограбен. Стана му тъжно. После свикна с мисълта, че Дядо Коледа е просто измислица и нищо повече. Дори се чудеше на акъла си как сам не се е сетил, че стар човек не може да обикаля къщите с цял чувал подаръци на гърба си и да се завира с тях през комина. Хлапашка ти ми работа.

3

Току в центъра на града, на ъгъла на два пресичащи се булеварда, хубава двуетажна къща привличаше погледите на минавачите. Построена преди десетилетия в ренесансов стил, тя изглеждаше като съвсем нова. Очевидно бе реставрирана и обновена с много пари. Две видеокамери, поставени на оградата, не позволяваха незабелязано и пиле да прехвъркне.

Сержант Новоселски, висок, красив и със смайващо интелигентна физиономия, се спря пред желязната врата на каменната ограда. Огледа се гузно, натисна звънеца, вратата се отвори и сержантът се шумгна в двора. Идеално почистена пътека водеше до къщата, а снегът, натрупан от двете страни, показваше, че тук царят ред, чистота и финансова дисциплина, така необходими за всичко. Встрани от масивната дървена врата на къщата, луксозна табела от кована мед показваше, че тук се помещава Осигурително дружество „Бъдещност“. Под табелата имаше скромен надпис върху картон: Самодеев хор „Отечество любезно“.

Невидима ръка отвори вратата и сержантът влезе в сградата. Двама мъжаги му преградиха пътя.

– Оръжието!

– Как така, оръжието? Че аз съм сержант Новоселски от Районното полицейско управление.

– Големи яйца! – изсмя се единият.

Другият му прибра на бърза ръка пистолета и белезниците

– И гледай друг път да не закъсняваш! – предупреди го той.

– Знай, че шефът си пада по точността!

Недоволен и дори обиден, сержантът изгледа кръвнишки двамата. Идваше му да стовари юмрука си по мафиотските им мутри, но прецени, че дори и с пистолет не може да им стори нищо. Куршумите биха отхвърчали от главите им като гръм от родопски бук.

– При това ме познавате много добре! – протестира отново сержантът.

– Заповядано ни е да не те познаваме.

Придружиха сержанта до асансьора. Вътре го очакваше друг дебеловрат пазител. По разменените погледи личеше, че не се виждат за първи път, но и дума не си обелиха. Спряха на втория етаж. Дебеловратият го изпрати да една врата. Оттам нататък дървена стълба водеше към таванските помещения. Сержантът я изкачи намусен. Очевидно не идваше за първи път, щом така уверено мина по покрития с дюшеме коридор и спря пред врата с надпис: „Диригент“.

В скромно обзаведен със стари мебели кабинет, зад голямо дъбово бюро, покрито с петмилиметрово стъкло, седеше Сашо Точилката – дебел, трътлест, нисък човек, с пъпчиво лице, квадратна брада и със златни халкички на ушите, по две на всяко едно. Какви са очите му не знаеше никой, тъй като Сашо Точилката носеше тъмни, непрозрачно тъмни, абсолютно черни очила, които никога не сваляше. Прякорът му идваше от една дълга, много дълга точилка, два-три пъти по-дълга от обикновените дълги точилки. С нея той дирижираше самодейния хор от подбрани лично от него хористи. Ха някой е тръгнал да заспива по време на репетиция, ха точилката го е хлопнала по главата. Същото сполетяваше и всеки, който по преценка на Сашо Точилката говореше глупости или правеше глупави предложения. Затова подчинените му избягваха да заспиват и да правят предложения.

Дългата точилка бе изобретение на Точилката, с което той се гордееше. Дори смяташе да отвори завод за дълги точилки. Учителите бързо щяха да разберат, че с тяхна помощ учениците лесно ще бъдат държани и будни, и мирни.

– Ооо, Пагон, добре дошъл! – стана Точилката да посрещне представителя на властта. – Какво си се намусил?

– Долу ми взеха пистолета! И белезниците! – рече възмутено сержант Новоселски, когото всички разбойници в района познаваха под прякора Пагона. Иначе кротък човек, но за пари и душата си под наем даваше.

– Взели му пистолета! – рече с насмешка в гласа си Точилката и зъбите на горната му челюст изскочиха извън долната му устна. Заприлича на малкото шимпанзе от голямата зоологическа градина. – Правилно са постъпили! Това тук долу е осигурително дружество, не ти е стрелбище!

– Друг път не са го правили?

– Не са, но вече затягам дисциплината. Настанаха едни времена, дето човек не знае откъде ще му дойде куршум в главата! Вече нямам вяра и в собственото си осигурително дружество!

– Остана и в мен да се съмняваш!

– Ти се благодари на бога, че съм в добро настроение. Иначе щях да счупя точилката в главата ти. Десет минути закъсна бе, Пагон! Знаеш ли какво значат десет минути за нашата професия? Значи да гръмнеш заедно със заредена от тебе бомба, вместо да си на десет минути безопасно разстояние.

– Началството ни събра спешно! По празниците се очаквали много гости от провинцията, все отбрани джебчии и разбойници.

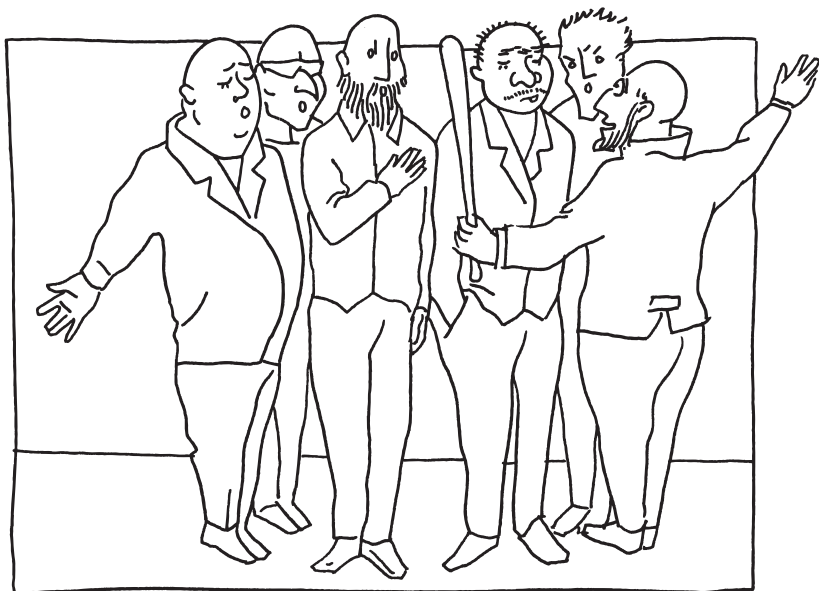
– В нашия район не искам ни един, ясно ли е!

– Ясно бе, Точилка! – отвърна Пагона.

Нито сержантът, нито някой от заобикалящите го мошеници знаеше името на Точилката. Говореше се дори, че от време на време сименял имената. Знаеше се само, че може да дирижира хор толкова, колкото споменатото шимпанзе от зоологическата градина да свири на цигулка.

– Отваря ни се работа, Пагон. Знаеш, че цена парата. И стотинка да видя на улицата, навеждам се да я взема. А по празниците не стотинки, а от петолевки нагоре ще се въргалат. Тръбват не очи, а акъл, за да ги види човек.

– Какъв нов бръмбар се е завъртял в главата ти?

– В главата ми, Пагон, освен пари, нищо друго не се върти! По случай празниците наех маса нови хористи на хонорар. И още ще ми трябват. Ела!

Точилката му посочи вратата встрани от бюрото, обикновена дървена врата, изолирана с кожа. Отвори я и пропусна представителя на властта да влезе пръв. Щом зърнаха полицейската униформа, седящите в обширното помещение мъже запяха:

„Сладкопоойна шушумиига,
над полеето сее издииига...“

– Стоп! – изкрещя Точилката и като размаха дългата си диригентска палка, заудря де кого свари по главата. – Шушумига, а? Как не запомнихте един куплет като хората, бе! Утре ви искам всички с тетрадки!

В тетрадките всеки да е написал по сто пъти думата „чучулига“, шушумиги с шушумиги!

Така наречените шушумиги стояха като попарени. Откакто бяха напуснали преди мнооого години училище, освен показва-

ния в полицията друго не бяха писали. Сега изведнъж... Предпочитаха сто удара по главата, отколкото да пишат сто пъти каквото и да било. Кой ли идиот, като видя да влиза полицейска униформа, запя пръв, та повлече и останалите? – чудеха се новонаетите на хонорар разбойници хористи, с изключение на един, който се спотайваше.

Точилката застана зад бюрото, което му служеше и за диригентски пулт – старо, очукано бюро, контрастиращо на външния блясък и интериора на осигурителното дружество.

– За тези, които още се зверят, напомням, че пред вас е сержант Новоселски, с прякор Пагона.

Точилката обходи с тъмните си очила изправените пред бюрото му хора.

– Кой е този? – попита той, като посочи Пагона.

– Сержант Новоселски, с прякор Пагона! – отвърнаха в един глас новоприетите хористи.

– Не-не-не! – изкрещя Точилката. – Вие издадохте вътрешно-хорова тайна, а това е наказуемо не само от мене, но и от закона. Този път ще ви се размине, за първи и последен път, като на новобранци. Запомнете обаче: нито един от вас не познава сержант Новоселски. Ясно ли е?

Огромното таванско помещение онемя. Не муха да бръмнесе, а бълха да подскочеше, пак щеше да се чуе. Новопостъпилите хористи не знаеха какво да отговорят. Такава беше тактиката на Точилката – най-напред вземаше страха на подчинените си, а сетне и акъла. Каквото и да им възложеше – вършеха го.

Не напразно Сашо Точилката се гордеше с изобретателния си ум. Само за няколко години той успя да натрупа много пари благодарение на различни бизнес хрумвания, нито едно от които не можеше да се нарече честно. За тези си качества той се славеше в престъпния свят като „топартора“ и никой не смееше да оспори бизнес-правата му в централната част на града. Допреди година имаше конкурент, който гордо се кичеше със званието Кръстник. След като Кръстника си отиде по живо, по здраво с един куршум в главата и още три в белите дробове,

Точилката основа осигурителното дружество „Бъдещност“ и създаде хор „Отечество любезно“, които му служеха за параван пред властта. Седемте шатни хористи имахадебели вратове и славно спортно минало, тъй като главното им занимание бе да набират „доброволни“ клиенти на осигурителното дружество. Понякога се налагаха и силови методи. Благодарение на уменията им, дружеството процъфтяваше. То официално спонсорираше хор „Отечество любезно“. Хорът не бе изнесъл нито един концерт, но създаде на дружество „Бъдещност“ славата на закрилник на българската култура. А и на властите не правеше впечатление кой и кога влиза в сградата на дружеството, още повече че от таванския етаж се носеха хорови песни. Никой не подозираше, че ролята на хора се изпълняваше от магнетофон.

– Толкова за днес! – рече Точилката. – Събрах ви, за да ви представя този ваш непознат. Възложените ви задачи може да изпълнявате в негово присъствие. Той няма да вижда какво правите. Свободни сте! А утре всеки един от вас да донесе тетрадка с написана в нея сто пъти думата „шушумига“.

– Нали преди каза „чучулига“? – обади се някой.

Точилката се изправи и гневно запита:

– Кой се обади?

Всички мълчаха.

– Щом много знаете – рече Точилката, – в тетрадките си ще напишете сто пъти... – позамисли се, премрежи поглед зад тъмночерните си очила и обхванат от внезапно вдъхновение, издекламира:

„Сладкопойна чучилиго,
аз съм кръгла шушумига“.

Сашо Точилката пишеше стихове, които се канеше да издаде един ден и да се отдаде на поезия. За разлика от много ръководители, той дълбоко уважаваше културата, повече дори и от някои министри на културата. В първите години на своята кариера, още като обикновен крадец, той изтараши един апартамент и когато на сутринта разбра от вестниците, че е ограбил не друг, а поета Цветан Липов, отиде и лично му върна всичко,

включително и сто и двадесет долара. Жестът му остана в тайна, тъй като Точилката предупреди поета да мълчи, ако не иска да събира червата си по улиците. За по-убедително му сви два шамара и му разби носа с челото си, след което му се извини и му поиска за спомен последната му стихосбирка с автограф.

– Може ли да запитам нещо? – попита плахо един от присъстващите.

– Питай, но внимавай какво?

– Аз съм кръгла шушумиго или шушумига?

– Ти как мислиш?

– Аз мисля да е „Аз съм кръгла шушумига“.

– Правилно! Ти си кръгла шушумига. А в двустишието трябва да е „шушумиго“. Нищо не разбираш от рима, кретен с кретен!

Напуснаха таванското помещение един по един с наведени глави. Толкова трудно домашно не бяха им задавали от детските години. По-трудно и от уравнение без нито едно неизвестно.

– Коледа приближава, Пагон! – рече Точилката, когато двамата останаха съвсем сами, без да броят двамата телохранители. – За обикновените прости хора това е празник. За нас, бизнесмените, си е чист бизнес.

– Колко? – побърза да попита Пагона.

– Колко какво?

– Колко процента от печалбата?

– Четири!

– Малко са, Точилка.

– Малко за душманите! Ако на тебе ти дам повече, по колко трябва да давам на министър? Примерно де!

– Десет и отгоре! – отвърна без колебание Пагона.

– Е, като станеш министър, ще получаващ десет и отгоре.

Сега обаче и четири процента са ти много.

Пагона взе да се колебае.

– Железний! – каза сухо Точилката.

Железния, застанал от дясната страна на Точилката, се водеше по щат за въоръжена охрана, но в живота си бе разбой-

ник, и то какъв! В шепата на лявата си ръка чупеше кокосов орех. Пагона трепна нервно, като видя, че Железния само чака знак от шефа си, за да му смени физиономията.

– Дадено, де! – съгласи се веднага Пагона. – Четири, четири, кой ти ги дава?

– Аз ти ги давам, никога не забравяй това! – отвърна му строго с хрипкавия си глас Точилката. – И освен да си затваряш очите, научи се да си затваряш и устата, ако не искаш да ти я затворя завинаги, казано образно. При изпълнение на договореностите, Пагон, ти взимаме pistolета и ти връщаме само един куршум.

– Не разбирам какво искаш да кажеш?

– Като ти влезе в главата, ще разбереш. И запомни: въпросите тук задавам аз!

– Кога ... – започна Пагона, но се сети за предупреждението.

– Какво кога, Пагон?

– Нищо!

– Щом е нищо, бягай и си отваряй хубаво ушите.

– Нали да ги затварям ...

Точилката въздъхна дълбоко.

– Ще си затваряш очите и ще си отваряш ушите, бе, глупак!

– Кажи, шефе! – застана мирно бодигардът от лявата му страна. На него прякорът му беше Глупак.

– Не говоря на тебе, Глупак!

Точилката хвана през рамо Пагона и го поведе към вратата.

– И си събери мозъка в главата. Идеята ми не е кой знае каква, но в нея има пари. Капка в морето са в сравнение с другите ми начинания, но има ли някъде пари, не бива да се оставят в чужди ръце. Взимай пример от мене, Пагон. Цяло осигурително дружество държа в ръцете си, но и от дребната риба не се отказвам. Капка по капка какво става, Пагон?

– Вир!

– А левче по левче?

– Язовир!

– Е, това е! Човек не трябва да се отказва от малкото, ако иска да стигне до голямото.

– Така е! – съгласи се веднага Пагона.

– В дъното на новия ни бизнес стои наивната вяра у децата, че съществува Дядо Коледа.

– Да не си решил да ги разубеждаваш?

– Напротив, ще им доказваме, че Дядо Коледа е жив. Бизнесът ми е съвсем благороден, този път е по-честен отвсякога!

Със самочувствието на гений, Точилката потупа приятелски Пагона по гърба. Погледът му се премрежи зад тъмните очила и осененият му с поетичност мозък отново роди стихове:

„Дядо Коледа, ела
пак със своята шейна
със подаръци за всички
а за мене – куп парички.“

Не изрече стиховете на глас. Страхуваше се Пагона да не ги открадне. А бяха стихове един път! Тъкмо за детска коледна песничка. Хващаха се и на мелодията на „Сладкопойна чучулига“.

4

Будилникът до леглото на Боби извънтя. Боби протегна ръка и запуши устата му. Този проклет будилник му прекъсна толкова хубав сън:

Подплашени катерички се стрелват нагоре по отрупаните със сняг клони и върху Дядо Коледа и Боби се изсипват камари сняг. Двамата вървят в гъста гора.

– Знам, че искаш велосипед, знам и точно какъв велосипед искаш – казва му Дядо Коледа. – Един такъв, като на витрина. Е, добре, ще ти го донеса, ако...

Ей на това място звънна будилникът и му попречи да разбере не само какво окачваше от него Дядо Коледа, но и да отидат там, закъдето бяха тръгнали – фабриката за играчки и всякакви